

μυημάτιστε, χρητιμεῖται τα ἐπὶ δύο αἰώνων, ὡς τὰ μάκρα φιλοσοφικὰ Βίβλια ἐν χρήσει ἐν τοῖς τότε σχολίοις, καὶ λίγης ἐν τῇ Πατρικρυπῇ. Συνέγρψε λοιπὸν τὰ ἔντες φιλοσοφικά του γράμματα, ὅν τὰ μὲν ἐξεδόθησαν, τὰ δὲ λένονται ἀνέκδοτα.

Εἰς ἄπαντα τὴν λοριήν τοῦ Ἀριστοτέλους ὀποιοῦμαται καὶ Σημίνατα, ἐν Βενετίᾳ 1729 ἐπιμελεῖσθ' Ἀλεξ. Καγκελάριον.

Βίεσδος φυσικῆς ἀκροάσπεως κατ' Ἀριστοτέλην Τόμ. Β. 1779, ἐπιμελεῖσθαι τὸν μητροπολιτὸν Κύπρου Χρυσάνθου καὶ Πάρου Παναρέτον.

Γράμματα συνοπτικά καὶ Σημίνατα εἰς τὴν περὶ οὐρανοῦ πραγματείαν τοῦ Ἀριστοτέλους, — ‘Εργατεία εἰς τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, εἰς τὴν φιλοσοφικῶν προδιοίκησις ἀνέκδοτα ἐν τῇ τῶν Ἱεροσολύμων ἀποκείμενα πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης, ἔκδενει κατ' ἐπιτομὴν τῆς λορικῆς πριεγματείας, ἐπίστης ἀνέκδοτον. Ἐκτὸς τῶν φιλοσοφικῶν τούτων συνέγρψε καὶ τἄτα. Μερὶς ἐπιστολικῶν τύπων. Τοῦ ἐπιστολικοῦ τούτου πρώτη ἔκδοσις ἐγένετο ἐν Λονδίνῳ τῷ φραγμῷ ὑπὸ τοῦ Νικοδήμου Μεταξᾶ· μετ' αὐτὴν ἔτερχ ἐν Μοσχοπόλει τῷ αψιδῷ, ἔτερχ ἡ ἐν ‘Ἀλλῃ ὑπὸ Ἀμβροσίου τοῦ Παρηρεώς; τῷ αψιδῷ, ἀκολούθως ἐν Βενετίᾳ τῷ 1786 ὑπὸ τοῦ ἀρχιμ. Κυπριανοῦ, καὶ μετά ταῦτα ἐν τῇ αὐτῇ πόλει πολλάκις.

Ἐκθεσις ρητορικῆς συνεκδοθεῖσα μετὰ τῶν ἐπιστολικῶν τύπων

Ἐπιστολὴ δογματικὴ πρὸς Σωφρόνιον Ποκάκην, πρώην τῆς ἐν Κεζίῳ σχολῆς, τότε δὲ ἐν Γιασιώ τῆς Μολδαυίκης ἡγουμενεύοντα, ἐκδοθεῖσα ἐν τῷ Β'. τόμῳ τῆς περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἀγίου Πνεύματος Ἀδέμ Ζαρνικανίου μεταφράστεως τοῦ Βουλγάρεως τῷ 1797.

Ἀντίρρησις εἰς τὸ κεφάλαια Κυρτίλλου τοῦ Λουκάρεως, οὗτον μνείκν ποιεῖται Μελέτιος ὁ Συρίγος.

Ἑρα καὶ ἀσφαλής οδοσοφία 1732. Γεωγραφικά, ἀνέκδοτον ἀποκένευον παρὰ τῷ Σ. Κόρινθῳ.

Σύνοψις εἰσαγωγικωτέρα εἰς Γεωγραφίαν, καὶ πρότεροι εἰς θεωρίαν σφραγικὴν ἀποκειμένην ἐν τῇ τῇ Βιένης Βιβλιοθήκῃ. Περὶ μέτρων ποιητικῶν, ἐκδοθὲν σὺν τῷ γραμματικῇ Γεωργίῳ τοῦ Σουγιώντος ἐν Βενετίᾳ τῷ 1784.

Ἐκ τῶν συγγραμμάτων τούτων τῆς λογικῆς ἐπιτομὴν μὲν ἔγραψεν ὁ Παραμυθίκης Πατέσιος μείνασκαν ἀνέκδοτον, μετάφρασον δὲ εἰς τὴν Τουρκικὴν δ. Κριτίκην — κατὰ τὸν Μοτιζόδουκον — ἐπίστης ἀνέκδοτον.

Τοιοῦτος ὑπῆρχε Θεόφιλος ὁ Κορυδαλλεύς, σπουδαῖος φιλόσοφος, ἀπολεύμων τῆς ὑπολήψιας τῶν τε συγγράμμων καὶ τῶν μεταγενντέσιων. Τέ συγγράμματα αὐτοῦ ἐξηκολούθησαν διδαχτέμενα ἐν τοῖς τότε σχολείοις καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν νέων φιλοσοφικῶν συστημάτων.

Ο Βενδότης, ἐν τῷ τῇ ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τοῦ Μελετίου σημπληρώματι, (θ) ἀναφέρει ὅτι ὁ Γόρδιος συνέγραψε τὸν Εἰον τοῦ Κορυδαλλέως· ἀλλ' ἥπατή θη διατάχειν τὸν τίτλον τοῦ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Γορδίου συγγραφέντος Εἰον Εὔγενίου τοῦ Αἰτωλοῦ.

Ἐν Κωνσταντινούπολει, Ιανουάριος 1876.

ΕΙΕΥΘΕΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ.

—ο—ο—ο—ο—

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΜΥΘΟΠΛΑΣΤΙΑΙ

~~

ΟΙ

ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(συνέχ. δρα φυλ. ΙΒ').

Πιὸν ὁ νεανίκης τὸν καρφέν του καὶ καπνίτας τὸ σιγάρον του ἡτοιμάζετο ν' ἀναγκαρίσῃ, διότι εἶδεν ὅτι ἐὰν παρέμενει διάλιγον ἔτε, θ' ἀπήρχετο ἐκεῖθεν ἀ-

(θ) Τόμ. Δ. σ. 68 καὶ 141.

πολέσας τὴν ἀκοήν ἐκ τῶν κραυγῶν καὶ τῶν καγγαριῶν τῶν ἀκρωμένων, οἵτινες ἀπέπνιγον καὶ αὐτὸν τὸν κέλαδον τῶν ὑδάτων τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ. Τίδων δύμας ὑπηρέτην τοῦ καφφενείου συναθροίζοντα τὰ δικαιώματα τοῦ ἀγορεύοντος περιέμενε μὴ θέλων νὰ εἴπωσιν ὅτι φεύγει φιλαργυρίας ἔνεκα, ἐλθόντος δὲ πρὸς αὐτὸν τοῦ ὑπηρέτου ἔροιψεν εἰς τὸν δίσκον τρίχα γρόσια καὶ κατόπιν διῆλθεν. Η ἐλευθερίοτης αὕτη τοῦ νεανίου προύκάλεσε τὸν θαυμασμὸν καὶ τοὺς ἐπαίνους τῶν παρακαθημένων. Οἱ Τούρκοι εἰσὶ πάντοτε φίλοι τῆς γενναιοδωρίας καὶ ἐξασκοῦσιν αὐτὴν διόπου ἔκαστος δύναται.

Φθάς εἰς τὴν γέφυραν διῆλθεν αὐτὴν κατὰ μῆκος καὶ στραφεὶς πρὸς τὰ δεξιά ἀπῆλθεν εἰς μικράν τινα καὶ στενήν ὄδὸν φέρουσαν πρὸς τὸ διοικητήριον.

‘Η δίοδος αὕτη καὶ ἡ αὐλὴ δλοκλήρου τοῦ διοικητηρίου ἡταν πλήρεις ἀνθρώπων, ὥσαύτως ἐπισθεν τῶν δέλων τῶν παραβύρων τῶν αἰθουσῶν τοῦ δικαστηρίου διεκρίνοντε σκιαὶ ἀνθρώπων πηγαινοεργομέρων. Αἱ συναθροίσεις αὗται ἐντὸς καὶ παρὰ τὸ διοικητήριον βεβαίως δὲν ἐγένοντο ἀνεύ λόγου, ἐξηγοῦνται δὲ, δταν μάθωσιν οἱ ἀναγγεῖσται, ὃν πολλοὶ, πιστεύομεν, θὰ τὸ γινώσκωσιν, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν νηστειῶν οἱ Ὀθωμανοὶ διεξάγουσιν ἀπάσας τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν ποινικάς καὶ πολιτικάς, νύκτωρ. *)’ Οἱ ἡμέτεροι νεανίαις, καίπερ οδεμίκιν τοιαύτην ἔχων, εἰσεγέρθησεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ διοικητηρίου, περιῆλθεν αὐτὴν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος παρατηρῶν μετά τυγχανούσας τὸ πλήθος, καὶ ἐξελθὼν ἔστη πρὸ τῆς θύρας ἑτέρου τινος καφφενείου, ἐν ᾧ κατὰ τὰς ἱεράς ταύτας ἡμέρας τῶν νηστειῶν ἴδρυει τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ πολὺς καραγκιόζης.

*) Ἐσχάτως ἀν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη καὶ τὸ ἔθιμον τοῦτο πρὸς ἄλλοις κατηργήθη.

‘Εμεινε στιγμάς τινας πρὸ τῆς θύρας ὡσεὶ διστάζων δὲν πρέπη νὰ εἰσέλθῃ ἢ οὐχί· ἐπὶ τέτοιος δὲ οἶνει Βιάζων ἔκυδεν καὶ οἰκεῖ τὴν θύραν καὶ εἰσεγώρησε πληρώσας τὴν εἰσοδον.

Βεδαίως ὁ ἥρως ἡμῶν δὲν ἔκπιεν ὀλόκληρον τὴν περιήγησιν ταύτην ἀσκόπως καὶ ἀνευ ἀφορμῆς· ἔφερε τὰ βήματα κατὰ τὸ φρινόμενον ἀνεύ ώριτημένου τινὸς σκοπού, οὐδὲ θὰ ἡδύνατο, ἐάν τὸν ἥρωτα τις, νὰ εἴπῃ ποῦ πορεύεται, καὶ διετῇ μετέβανεν ἀπὸ συναθροίσεως εἰς συναθροίσιν ὡς ἀνθρωπὸς οὐτενος ὁ νοῦς ὑπὸ οὐδὲνδες ἀπαγχολεῖται ἀντικειμένου, καὶ δοτεῖς ἀπλῶς θέλει νὰ διατεκδάσῃ, νὰ ρεμβήσῃ, ἀλλ’ ἐν τούτοις τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὡδήγει αὐτὸν μακρόθιν ἀσφίτως καὶ, οὕτως εἰπεῖν, ἐξ ἐντίκτου δύναμίς τις ἡτοις ἐπέταττεν εἰς αὐτὸν — Παρατήρησον ἐδῷ, ὅπου γε καὶ ἔκει.

‘Αγα κείτελθόν εἰς τὸ καφφενεῖον περιέφερεν ἐπὶ τοὺς καθημένους τὸ διέλυμα μετὰ προσογῆς, φαίνεται δὲ διποὺχαριστήθη ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης διότι ἐμειδίασε.

Καὶ τὸ καφφενεῖον τοῦτο ἦτο πλῆρες μη ἔχον δύμας τὸ εὔροι, τοῦ πρώτου καθητα δύσκολον τὴν ἐν αὐτῷ διαμονήν. Οἱ θεαταὶ ἡσαν πλεῖστοι κατέχοντες τὰ καθίσματα, πολλοὶ δὲ ἴσταντο δροῦοι.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην παριστάνετο ὁ Φερχάτ — ‘Η — Σερήν. Πάσαι αἱ ὑποθέσεις τῶν καραγκιούρων παραστάσεων εἰσίν, ὡς γνωστόν, κακοήθεις καὶ ἀνθικόν, κωμικαὶ δὲ καὶ κινοῦσαι εἰς γέλωτας θεατὰς οἵοι οἱ συγνάζοντες εἰς αὐτάς Μόνη ἡ ἔχουσα ὑπόθεσιν τραγικὴν παράστασις εἶναι ὁ Φερχάτ — ‘Η — Σερήν, οὕτινος ἴδοι ἐν ὀλίγοις ἡ ὑπόθεσις.

Νέος τις, Φερχάτ δινόματι, ἀγαπᾶ ἡ γεινούιδα, γυναικα δῆλα δὴ πολλῷ ἀνωτέρων αὐτοῦ κατά τε τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὰ πλούτη. Ἐκάστην ἑσπέραν ὁ ἐρωτόληπτος νέος λαμβάνων τὸ μπουζούκι του ἔρχεται ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς

Δουλεινές του και διὰ τῆς γλυκείας και ἀμονικής φωνῆς του, συνοδευούμενης ὑπὸ τοῦ Φερχάτου, ἐκφράζει ὑπὸ τὸ σκότος, τῆς νυκτὸς και τὸν καθύσον και ἀστερέοντα οὐρανὸν τὸ πόδις αὐτὴν φλογερὸν πάθος του. Μετὰ πολλὰ ἡ θελγθεῖσα ὑπὸ τῆς ὄραίς φωνῆς και τὸν περιπτώθων ἀσμάτων του παρθένος δίδει εἰς τὸν τέως ἀπέλπιδα ἔραστὴν, τῇ μεσολαβήσει τῆς γραίας και ἀσχημοτάτης — τζουγκολίζεις — τροφοῦ της συνέντευξιν. 'Ο Φερχάτ ἀνυπομόνως περιμένει νὰ φθάσῃ ἡ νὺξ. τῆς δποίας ἔμα ἐπελθούσης, τρέχει ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἡγεμονίδος, ἡς διαφεύγει ἡμᾶς τὸ ὅνομα τὴν στιγμὴν ταύτην, και μετὰ παλλούσσης καρδίκς ψάλλει τὸ ὄραιότερον τῶν ἀσμάτων του. Παρέχονται λεπτά τινα μόλις, και ἡ ὥραια νέα καταβαίνει ἐκ τοῦ μεγάρου τῆς παρακολουθουμένη ὑπὸ τῆς γραίας τροφοῦ.

'Η νέα ἀποθάλλει τὸ κάλυμμα, ρίπτει δὲ Φερχάτ τὸ μπουζούκι και ἐναγκαλίζεται. Μετὰ τὰς πρώτας ἔξομολογήσεις τοῦ διαβρωτικοῦ και ἀμοιβαίου πάθους των,

— "Ἄγ! πρέπει νὰ λησμονήσῃ δεὶς τὸν ἄλλον, λέγει ἡ νέα κλαίουσα.

— Διατί, ἀστρον; μου, ἔρωτῷ ἀπελπισ ὁ νέος και ἔκθαμβος. Τώρα δέ τε μόλις σὲ εἶδη, ψυχή μου!

— "Ἄχ! ἀρνάντι μου — μεταχειρίζομεθ τὴν θωμανικὴν ἔρωτικὴν φρασσολογίαν — διὰ νὰ μὲ πάρης σύζυγον και νὰ σὲ ἀπολαύσω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, μεγάλα ἢ μαλλον ἀδύνατα πράγματα πρέπει νὰ ἐκτελέσῃς.

— Διὰ σὲ, διαμάντι μου, διὰ σὲ τὸ πᾶν εἴμαι πρόθυμος και ἴνανδς νὰ κατορθώσω. Καὶ τοῦ Προφήτου τὴν φρεδά ἵππευα, ἀρκεῖ νὰ γίνης ἰδική μου.

— Αὐτὸ τὸ ὄποιον θὰ σοῦ προτείνω εἶνε δυσκολώτερον, πολὺ δυσκολώτερον, ἀκατόρθωτον!

— Εἰπέ μού το, εἰπέ μού το, και ἔλεπομεν.

— Βλέπεις τὴν σειρὰν αὐτὴν τῶν έουνῶν ἀντικρύ μας;

— Αἴ! τὴν θέπω, πουλάκι μου.
— 'Ο πατέρας μου ὑπεγρέθη νὰ μὴ δώσῃ εἰς ἐκεῖνον, δὲ ὅποιος θὰ κατοθύσῃ νὰ φέρῃ γερὸν εἰς τὸ παλάτι μας ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ἑδόμου και τελευταίου έουνου.

— Αὐτὸ μόνον; θὰ ἰδης τὶ θαύματα θὰ κάψῃ δὲ ϕως μου!

— Τὸ ἐλπίζεις, ἀρνάντι μου, ψυχή μου;

— Μήπαι θέλως, ὠραῖον και φωτεινόν μου ἀστρον. Τώρα δός μοι νὰ ροφήσω δύναμιν και θάρρος ἀπὸ τὰ κοράλλινά σου χειλη.

— 'Η νέα ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἔραστοῦ της, και δὲ Φερχάτ καταφιλεῖ τὰ ὠραῖα χείλη τῆς καλῆς ἔρωμέντης ἐκμύζων τὸ σύρωμα αὐτῶν ὀλόκληρον...

— Κνῷ εἰς τὰ χείλη τῆς γραίας μειδίαμα κακεντρεχείς και φθόνου ἐπιφάνεται...

— 'Η νέα μετὰ τῆς τροφοῦ της ἀποσύρεται, ἔξαφνιζεται ἐπὶ στιγμὴν ἐκ τῆς σκηνῆς και δὲ Φερχάτ, και μετ' ὀλίγον ἐπανέργεται φορῶν ἔργατου ἔδυμα και φέρων σκηπάνην ἐπ' ἄμου.

— Αποτείνει ἐγκάρδιον δὲ Φερχάτ πρὸς τὸν Προφήτην προσευχὴν και ἀργεται τῆς ἔργασίας του ψάλλων. "Ἄδει, ἄδει συνεχῶς, και ἡ σκάπανη πίπτει ἐπὶ τῶν πετρῶν. Βράχει, δὲ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου καταπίπτουσιν εἰς τὰς χαράδρας, τούτο ἔνθαρρύνει τὸν Φερχάτ, και ἡ ἔργασία ἡ κοπιώδης προχωρεῖ και νέοι βράχοι καταπίπτουσι.

— Δὲν ηξένω πόσα ἔτη ἔργαζεται οὕτω δὲ ταλαιπωρος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους φθάνει εἰς τὴν κορυφὴν, ἐκ τῆς δποίας τὸ ὅδωρ ἀναβιλύζει. Τέ ευτυχία! Όλιγον ἀκόμη και ἡ ἔρωμέντη θὰ εἶνε ἰδική του.

— Εἰς τὸ ἔξτης ἡ ἔργασία εἶνε εὔκολωτέρο. Εὐλειψάντων ἀπαξ τῶν ἀνυπερβλήτων προσκομμάτων, δὲ ήρως ἔραστὴς ἐντὸς ὀλίγου θὰ φέρῃ τὸ ζητηθὲν ὅδωρ διὰ τὴν κορήνην τοῦ ἀνακτόρου τοῦ τόσον ἀκριβά πωλοῦντος τὴν θυγατέρα του ἀρχοντος. Ο νεαγίας σκάπτει τὰς ἀναγκαῖας αὐλα-

κακός, κατασκευάζει σωλήνας καὶ τὸ θύμωρ ρέει δρασεόν καὶ διαισχύρες ὀστημέραι πλησίου εἰς τὸ μέγαρον. Ἐπέστη τέλος ἡ ημέρα, ὁ νέος τρέχει, σκάπτει τὴν πρὸ τῆς θύρας πλατεῖν, κατασκευάζει τὸν αὐλακαν διὰ φέρει μέγιο τοῦ στοιχίου τῶν σωλήνων τῆς κρήνης ἵδιον αὕτη πληρεύει καὶ ἐκ τῶν κρουνῶν της ἄρχεται ρέον τὸ θύμωρ. Οἱ κόποι καὶ οἱ μόχθοι τοῦ νέου ἐπληρώθησαν· Ισταται πλήρης ἐλπίδων πρὸ τῆς θύρας περιμένων νὰ λάβῃ περὰ τῶν χειρῶν τοῦ πατρὸς τὸ ἀνηκον πλέον αὐτῷ γέρος, τὴν χειρανθῆς θυγατρός τοι· Ἀντὶ δύμας πάντων τούτων ἔξερχεται ἡ γραῖα τροφὸς κλαίουσα καὶ

— Ἀπέθινεν ἡ ἐρωμένη σου! τῷ λέγει, δυστυχεῖς τέκνον!

‘Ο νέος μένει ἐπὶ τινας στιγμὰς ὥσει Εληθείς οὐ ποτὲ κεραυνοῦ. Ἐπειτα ἔξαγει ἔγγειρίδιον ἐκ τῆς ζώνης του καὶ τὸ ἐμπήγει εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἐνῷ δὲ πίπτει αἴματόφυρτος, καγκαζούστης τῆς γραῖας, ἔξερχεται τοῦ μεγάρου ἡ νέα κροτοῦσα τὰς χειράς οὐ πό τῆς χαρᾶς καὶ ἐτομαζούμενη νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐπανείλθόντος ἐρυστοῦ ἀλλ’ εἰς τὸ φρικαλέον θέρμα τοῦ ἐντὸς τοῦ αἴματός του πλέοντος νεανίου καταλαμβάνεται οὐ πό ἀπελπισίας, δρμά πρὸς τὸ πτῶμα αὐτοῦ, τὸ ἐναγκαλίζεται· ἵδιοτα δὲ τὸ ἔγγειρίδιον, ἀρπάζει αὐτὸ μεθ’ ὅρμης, τὸ ἐμπηγνύει εἰς τὸ στήθος της καὶ τείνουσα τὰς χειράς πρὸς τὸ ἀψύχον ἥδη πτῶμα τοῦ Φεργάτα πίπτει ἐπ’ αὐτοῦ ἀναμηγνύουσα τὸ αἷμα της μετὰ τοῦ αἴματός του. Η γραῖα μειδιᾷ σατανικῶς δεικνύουσα αὐτοὺς διὰ τῆς ρικνῆς αὐτῆς χειρὸς, οὕτω δὲ πίπτει ἡ σκηνή. Τοιαύτη ἥτο ἀπ’ ἀρχῆς ἡ λύσις τῆς τραγῳδίας ταύτης καὶ οὕτως αὕτη παριστάνετο ἐν τοῖς θεάτροις τῆς Ἀνατολῆς. Τραγικὸν δύμας ἀληθῶς ἐπεισόδιον ἤναγκετε τοὺς διευθυντὰς τοῦ καραγκούζεικο θεάτρου νὰ μεταβάλωσι τὸ δράμα, δίδοντες αὐτῷ ἀλλοίαν λύσιν. Ἐδίδετο ὁ Φεργάτα — ἡ — Σερίν

έσπεραν τινὰ ἐν μεγίστῃ συρροῇ πλήθους, οὐ πό παράπηγμα ἐστημένον ἐν τινὶ πλατείᾳ χωρίου τινὸς ἐνθα τελεῖται ἡ μεγίστη τῶν ἐμπορικῶν πανηγύρεων τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, εἰς τὴν ὁποίαν συγκάζει παντοδαπὸς κόσμος.

Ἡ παράστασις, κατὰ τοὺς θεατὰς, προέβινεν ἄριστα, οἱ πάντες δὲ περιέμενον μετὰ παλμῶν τὸ τέλος. “Οτε δὲ ἡ γραῖα ἀνήγγειλε εἰς τὸν Φεργάτα τὸν θάνατον τῆς νέας, οἱ μὲν λοιποὶ ἀκροαταὶ ἔμειναν κείηνότες οὐ πό τῆς συγκινήσεως, ἀρειψάντος τις δύμας Ἀλβανὸς, ὅργισθεις ἐκ τῆς κακεντρεχείας τῆς γραῖας καὶ θόλων νὰ τιμωρήσῃ αὐτὴν, σύρει ἐκ τοῦ σελαχίου του ἀργυροῦν πιστόλιον καὶ σκοτεύεται πυροβολεῖ· καὶ ἔπειτε μὲν ἡ γραῖα θύμητα τῆς μοχθηρίας της, ἐπληγώθη δύμας εἰς τὸν βραχίονα καὶ ὁ κινῶν ὅπισθεν τῆς σκηνῆς τὰ νευρόσπαστα ἀνθρωπος. Τὸ γεγονός τοῦτο ἔγένετο ἀφορμὴ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ δράματος. Καὶ ἔξερχεται μὲν καὶ ἥδη ἡ γραῖα ἀγγέλλεται τὸν θάνατον τῆς ἐρωμένης, ἀλλὰ συγχρόνως ἐπιφίνεται εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου καὶ ἡ νεᾶνις μειδιῶτα μετ’ εὐδαιμονίας. Ο Φεργάτας ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, οἱ δύο ἐρασταὶ ἀσπάζονται καὶ ἐνηγκαλισμένοι, ως εἶνε, εἰσέρχονται εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῷ ἡ γραῖα μέγαιρα θητεῖται ἐκ ζηλοτυπίας καὶ φθόνου.

Ο νεανίς ἡμῶν δὲν περιέμενε μέχρι τέλους δύως ἀκούσῃ ὀλόκληρον τὴν ἴστορίαν, ἣν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ ἀφηγηθῶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μονοῦ ἡ μεγάλη συρροὴ ἀναλόγως τοῦ χώρου τοῦ καρφενείου, αἱ ἀναθυμιάσσεις τῶν φύτων καὶ τοῦ καπνοῦ ἤναγκεταιν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ ταχέως. Μόλις καταλιπὼν τὸ καρφενεῖον, ἔστι ἐν τῇ διδῷ ὡς ἀνθρωπος μὴ γνωρίζων τὶ νὰ πράξῃ καὶ ἀναποφάσιτος. “Εκκινε έξιματά τυχ., ίστατο ὡςει σκεπτόμενος καὶ πάλιν ἐθημάτιζε, ἐφαίνετο διαπορῶν περὶ τοῦ πρακτέου, ν’ ἀπέλθῃ ἢ νὰ μείνῃ.

Τέσσερα ἡ πέντε έξιματα ἀπὸ τοῦ

καφφνείου πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῷ ἐξερχομένῳ ὑπάρχει στενή τις προκυμαῖς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ,— ἃς τὴν ὄνομάτωμεν οὔτω, ἀφοῦ οὐδὲν ἄλλο πρόγειρον δημοκα εὑρίσκομεν,— ἐκ τῆς ὁποίας ὡς ἀπὸ μέρους πλείοντας εὐκολίας παρέχοντος ὑδατούνται οἱ τὸ ἀναγκαιοῦντας τὰς οἰκίας τῆς πόλεως ὑδωρ κομίζοντες ὑδροφόροι. Τυχαίως στρέψας τὸ βλέμμα καὶ ἴδων τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ νεανίας ἔρημον ἀνθρώπων διηθύνθη πρὸς αὐτὸν, εὑρὼν δὲ καὶ θέσιν κατάλληλον, ψύχωμά τι ἀπηλλαγμένον πηλοῦ καὶ ἀληνῆς ἀκαθαρσίας, ἐπλησίασεν, ἐκόβωσε τὸν ἐπενδύτην του, διότι, προϊούστης τῆς νυκτὸς, τὸ φῦχος ἥρξατο καθιστάμενον δριμύτερον, καὶ στηρίξας τὰ νῶτα ἐπὶ τινος ἵτεας, φυομένης εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ποταμοῦ, ἀπεφάσισεν ἐκεῖ νὰ περιμένῃ ὑπὸ οὐδενὸς παρενοχλούμενος.

Μὴ δυνάμεθα εὐχερῶς νὰ δώσωμεν εἰκόνα τινὰ τοῦ ἥρωος ἡμῶν; δόστε παρέστενεις ἡμᾶς μὲν ἀφορμὴν νὰ γράψωμεν ὄλοκληρον κεφάλαιον, εἰς δὲ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν αἰτίαν ἀπωλείας λεπτῶν τῆς ὡρας, ἵσως πολυτίμων.

Ἀνάστημα μᾶλλον πρὸς τὸ ὑψηλὸν ἀποκλίνον, κόμη μέλαινα καὶ οὐλη, καταβαίνοντα μέχρι τοῦ πειτραχηλίου καὶ καθιστῶσα μᾶλλον καταφανῆ τὴν λευκότητα τῆς χροιᾶς τοῦ προσώπου, μέτωπον εὗρον καὶ λειον, ὅφθαλμοὶ μεγάλοι καὶ πλήρεις θελγήτρου, προφυλακσόμενοι ὑπὸ ὀφρύων διαγραφόντων τόξα καὶ σκιαζόμενοι ὑπὸ βλεφαρίδων κυρτῶν καὶ πυκνῶν, μύσταξ λεπτὸς καὶ μέλας, προσθέσατε εἰς πάντα ταῦτα καὶ ἴδιάζουσαν τινὰ χάριν καὶ γλυκύτητα, καὶ ἴδου τὸ σύνολον τοῦ ἥρωος μου. Ήτο ἐκ τῶν προνομιούχων ἐκείνων ἀνθρώπων οὓς βλέπων τις ἀδύνατον νὰ μὴ ψιθυρίσῃ.

— Ιδού ποιητὴς ἡ καλλιτέχνης.

(ἀκολουθεῖ.)

A. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΙΕΝΙΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Δ.

(συνέχ. ὅρα φυλλ. ΙΒ'.)

Ἡ ημέρα τῆς τοῦ Αὐγούστου ἵπποδρομίας ἐπλησίαζεν. Οφείλω δύως ἐνταῦθα νὰ διασαρκήσω ὅτι ἡ ἵπποδρομία αὕτη τελεῖται τὴν 16ην Αὐγούστου, οὐχὶ δὲ τὴν 15ην, τούτεστι τὴν ἐπιούσαν τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Κατὰ δὲ τὴν ημέραν ταύτην γίνεται ἕτερα ἵπποδρομία λεγομένη *alla lunga*, ἢτοι κατά μῆνος, ἢ μᾶλλον κατ' εὐθείαν, πρὸς διάκοριστην τῆς ἐπομένης, ἢτις γίνεται κυκλοειδῶς ἐπὶ τῆς πλατείας, ὡς θέλω εἰπεῖ.

Ἡ κατὰ τὴν 15ην ἵπποδρομία δὲν ἔχει τὸ σπουδαῖον. Ἐκτελεῖται διὰ ἱππων ὑμένον εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ὄνομαζούμενην Ρωμαϊκὴν, ἐκ τῆς ἐμωνύμου Πύλης, καθὸ ἀγουσταν εἰς Ρώμην. Εἰδὸν ταύτην ἐκ τοῦ ὠραίου καὶ ἐκτεταμένου κήπου, ἐπικειμένου τῆς ὁδοῦ, τοὺς μεγαλοπρεποῦς μεγάρους μιᾶς τῶν κυριωτέρων καὶ πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν τῆς πόλεως, περιέχοντος καὶ θεάτρου πρὸς οἰκισκὴν διασκέδασιν, καὶ ἐκκλησίαν ἢτις ἡνοίγετο καὶ εἰς τὸ κοινόν. Ποσάκις καὶ ἐγώ παρέστην εἰς τὴν λειτουργίαν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ὄργανου, ἔνθα συνιθροίζετο ἡ οἰκογένεια καὶ τινες τῶν οἰκείων αὐτῆς,— ποσάκις ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἐκείνου ἥκουσα θαυμασίως παριστανόμενα δραματικά ἢ καὶ κωμικά ἔργα, ὑπὸ ἴδιωτικοῦ θιάσου, παρευρισκομένων κομψωτάτων καὶ θελκτικωτάτων κυρίων, περικοσμουσῶν τὰ θεωρεῖα,— ποσάκις περιέτρεξα τὸν κῆπον ἐκείνον ἐν εὐθυμίᾳ καὶ ἰλαρότητι μετὰ κυρίων καὶ κυριῶν, ἐν αἷς διέπρεπε, διά τε τὸ κάλλος καὶ τὴν ζωηρότητα, ἡ νεαρὰ σύζυγος τοῦ πρεσβυτέρου τῶν δύο οὖάν τῆς σεβασμίας καὶ παρασημοφόρου οἰκοδεσποίνης, ἢτις ἦν χήρα!.. Τὸν καλὸν κάγαθὸν τοῦτον νέον ἔσχον φίλον μέχρι τῆς ἀναγωγῆς